

ورزش و قدرشناسی

برخی‌ها فکر می‌کنند که حرفه‌ای بودن در ورزش یعنی افسارگسیختگی و بداخلاقی و قدم زدن در وادی بی‌تعصبی. این‌گونه اندیشیدن مخصوص کسانی است که سال‌ها در زیر پرچم جریان‌ات پرت و مغرض سینه زده و در جهت پایمال کردن اخلاق حرفه‌ای در ورزش کوشیده‌اند.

در ورزش یکی از ارزش‌هایی که باید بیشتر مورد توجه قرار گرفته و از جایگاه خاصی برخوردار گردد مسئله قدرشناسی است. هرچقدر که حرمت، جایگاه و شأن کسانی که روزی روزگاری در ورزش یک کشور، یک منطقه و یا یک استان منشأ خدماتی بوده و نامی نیک و قابل افتخار از خود بر جای گذاشته‌اند، حفظ شود نشانی است از تلاش بیشتر برای رعایت اخلاق حرفه‌ای. اصلاً برخورد با احترام در قبال آن‌ها خود نشانه‌ای از حرفه‌ای بودن ورزش می‌تواند محسوب بشود. این کار موقعی از اهمیت بالایی برخوردار خواهد شد که آن ورزشکار، مربی و مدیر نیز قدر خود را بداند و از راه راست منحرف نشود و به لانه کردن صفات و اخلاق مذموم و ناپسند در وجودش اجازه ندهد.

اگر به هر دلیل و علتی بخواهیم در مقابل سرمایه‌های انسانی ورزش، رفتار فراموش‌کارانه داشته باشیم و یا توهین و هتک حرمت را به هر دلیل و بهانه‌ای پیش بگیریم و خود را در قضاوت دیگران محور قرار بدهیم چیزی جز نادیده گرفتن بعضی از واقعیت‌های مثبت و وارد کردن ضربه سهمگین بر پیکره اصول اخلاق حرفه‌ای ورزش نمی‌تواند باشد.

یکی از زیباترین و پسندیده‌ترین صفات مرسوم و رایج در دنیای ورزش، قدرشناسی است. همه می‌خواهند که علاقه‌مندان و مسئولین و دست‌اندرکاران ورزش به سهم خود در اشاعه‌ی ارزش‌های اخلاقی تلاش بکنند و به سهم خود با ناهنجاری‌ها و بداخلاقی‌ها و حرمت‌شکنی‌ها، مقابله و مبارزه بکنند.

متأسفانه در مواقعی اندک دیده می‌شود که پرچم حرمت‌شکنی بردوش کسانی که خود داعیه بزرگی در ورزش دارند قرار می‌گیرد. مشاهده و شنیدن رفتارهایی که بر اساس اخلاق حرفه‌ای ورزشی نباشد و انجام دهنده‌اش از وابستگان به جامعه ورزش بوده باشد بی‌اعتمادی و تزلزل پایه‌های احترام را به دنبال خواهد داشت.

اگر اعتقاد داریم که باید بزرگان ورزش، بزرگانی که از شهرت‌طلبی و منفعت‌جویی بیزارند و دغدغه‌ای جز پیشرفت امور ندارند مورد تکریم

قرار بگیرند باید آن را در عمل نشان بدهیم و از همه کسانی که در این عرصه برنامه‌ریزی می‌کنند و وقت تلف کرده و اقدام می‌نمایند به خوبی یاد نماییم.

در تمامی عرصه‌های ورزش تا زمانی که هدفمان چیزی است و عملمان نشان‌دهنده موضوعی دیگر حتی قدرشناسی از بزرگان نیز در قالب خودنمایی‌ها می‌تواند چهره نه‌چندان مطلوب به خود بگیرد. رسیدن به هدف در هر اقدام و رفتاری، صداقت و یکرنگی طلب می‌کند. ادای افراد صادق را در آوردن و خود را همواره طرفدار یکرنگی معرفی کردن موقعی می‌تواند به اثبات برسد که در عمل خلاف آن دیده نشود.

زمانی که هدف مشخص باشد برای دستیابی به آن نیاز به اختلاف، سوء تفاهم، جبهه‌گیری و رفتارهای پوپولیستی و عوام‌فریبانه نیست. در رسیدن به نقطه‌ای روشن، وجود اختلاف سلیقه امری طبیعی و قابل‌پیش‌بینی است. رفتار منطقی و دوری از ژست‌ها و حرف‌ها و شعارهای تفرقه‌آمیز هنری است که فعالان عرصه ورزش را در قدرت بخشیدن به وحدت و یکرنگی‌ها می‌توانند مساعدت نمایند.

تا زمانی که فعالان عرصه ورزش، سرافرازی و سربلندی جوانان را هدف اصلی قرار ندهند و از بحث‌های انحرافی، تحلیل‌های آیکی و با بده‌بستان‌های پشت پرده خداحافظی نمایند و همه برای پیروزی و موفقیت دست در دست هم نگذارند پیشرفت در ورزش غیرممکن و درجا زدن و آویزان شدن از حرف‌ها و اقدامات تکراری حاکم مطلق این فضا خواهد بود.

سبزه عیش ز بوم‌وبر هجران مطلب

نیشکر حاصل مصر است ز کنعان مطلب